

so víst í at sigra. Hetta taldi tað ikki. Nervarnar fóru á flot. Tað sá trøll og grimar sjónir. Tó eina ljósa sjón helt tað seg siggja: tað kundi klaga og fáa valið umstoytt og Dáminn sturtaaðan. Hurra! ljóðaði um lún og stræti. Nú ráddi bara um at finna sær okkurt gyldugt uppáskot. Hetta var nú ikki so lætt — sum kunnugt gongur jú heldur enn ikki orð av, at høvdið harinnufyrir ikki eru nakrar sólir. Men eitt helt seg hava funnið «fressna», sum kundi klóra eyguni út á Dáminnum. Hinir tóku undir. So var ringt í eystur og vestur fyri at fáa klaguna skrivið. Tað gekk, segðist, stravnari enn á tyngstu búrdastundum. Men at enda var ein klaga komin á blað, maskinskrivað enná — og við teirri stóru «effektini» í halanum. Høyrði, men missi ikki eygu og oyru: Valnevndarformaðurin, hann sum fyrst og fremst hevði alla ábyrgdina fyri, um nakar var skeivt og at finnst at valmanna-